

לבקשת ההתאחדות לספורט בישראל

ועדת הקליעה

ולקראת אליפות הקליעה בישראל תש"ו ע"ש א. גולומב ז"ל.
תערך בבתי המסחר הבאים במשך חדשי אוגוסט וספטמבר

מכירה מיוחדת במחירים מוזלים

של רובי קליבר זעיר, ציד ואקדחים, ותחמושת קליבר זעיר וזצירה.

לאגודות ספורט וקבוצות מאורגנות יעשו פירוט של שוים נוחים.

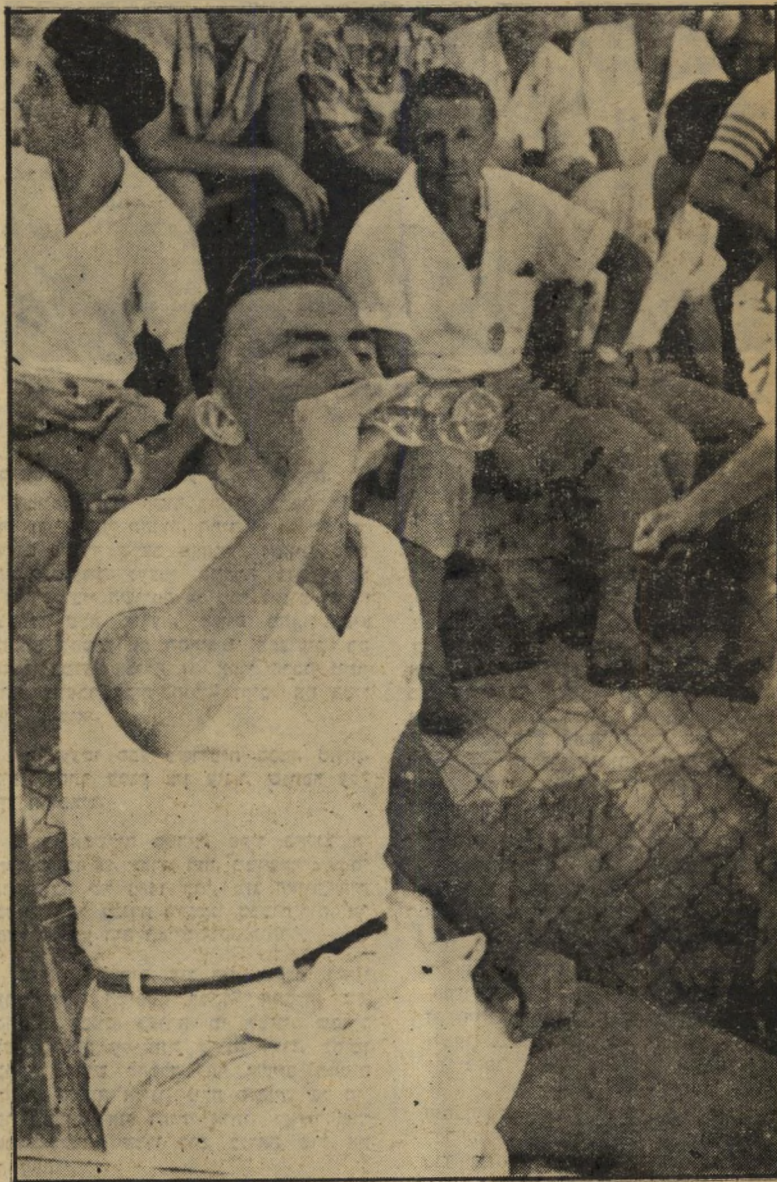
חברת להב בע"מ
ח"מ"ה, דרך העצמאות 13, טלפון 4243
שעות העבודה 8—17

חברת להב בע"מ
1, טלפון 5322
(עלייד המחנה המרכזית)

צבי בן יעקב ושות' בע"מ
נתניה רחוב גורדון 3

בית הנשק הירושלמי בע"מ
ירושלים, דרך יוליאן, טלפון 5500

זהו סוד נצחוננו!

ולדימיר פפרוביץ כוכב הטניס היוגוסלבי
קובע: ה ט מ פ ו" שלכם "יופי"...
ט מ פ ו
משקה אמריקאי מיוצר בישראל
אין כמוהו מרענו ומרוה

במדינה

משפט

שירות חוקי

לפני כמה חודשים קרה שעורך-הדיון דוד גנור מצא לו כר פעולה נרחב בן 226 נהגים ובעלי מוניות, מקופחים בא זור, אחרם בארגון בעלי ונהגי מוניות שרות באזור תל-אביב.

ראש העיר חיים לבנון הסתפק בהצעה: "זכותו של כל אורח במדינה לפנות לעזרת בית הדיון הגבוה לצדק בבקשת בטול החלטות מוסדות העירייה."

גנור השתמש בזכות זו, הגיש בקשת צו-על-תנאי נגד ראש-העיר, נגד המפקח על ה"תעבורה ונגד מהנדס התנועה בעיריית תל-אביב.

הדרישה העיקרית: לסלק את כל התמרו"רים המוצבים בתל-אביב והמסמנים חתנות מוניות ותחנות אוטובוסים צבוריים. לדעת גנור אין תחנות אלה חוקיות. כי החוק שנתן לעירייה את השמכות להסידור עניני תחבורה, אומר שהם לקביע תמרו"רים לכלי רכב צבוריים בכללם, מונח שאינו מוציא מהכלל את המוניות.

הפתרון המוצע: לקבוע מקומות חנייה עבור כל כלי הרכב הצבוריים או לקבוע תחנות למוניות, להפוך את ארגון נהגי השרות לארגון מוכר על-ידי העירייה וב"פקוחה להכיר בו כאחד מגורמי התנועה בעיר.

חכנית ירשל

הכל דפק לפי התכנית באותו יום. הגבר האלגנטי סיים את עסקיו, הצליח להגיע בזמן לטקס הורדת הלוח מאנדרטת דוב גרונר. אולם, לרוגזו הרב, לא היה כה קל להכנס פנימה. הוא ניסה להדחק, אך שוטר שלא השתכנע מגזירותו של האורח והמקטרת שבפיו ניסה להרגיעו. זהו הודור, בעט בשוטר בכסו, צחח בקול רם: "אני אורח אמרי-קאי!"

דבר לא עזר. הוא הובל מיד למקום בו מבקרים תכופות גם אורחים פשוטים יותר: תחנת משטרת רמת-גן, מעבר לכביש. מאותו רגע ואילך לא יותר הבעטן על אורחותו האמריקאית, הטיל את דרכונו ה"ירקרק על הושלחו, הכריז בתלהבות: "לא תקחו אותי לבית-סוהר, אם כבר — או רק לבית-חולים", נפל מתעלה ארצה.

כשהתעורר האורח העליון היה כבר מוכן לדבר. הוא הגיש שריד המקטרת השבורה, התלונן כי השוטרים הם האשמים בקטטה. הם סחבו גם את שקית הניילון לטבק טען, את חגורת מכנסיו, שעון יד, מפתחות, מט"פחת ולבסוף אותו עצמו על לא עוול בכפו.

נוף מרגיע. מיד נתגלה כי התיר יודע לדבר גם עברית. "עברתי לאנגלית היות ולא רציתי לדבר יותר בעברית מכיוון שהייתי מרוגז מאד" נוסף לזה התברר כי:

● אלי מרשל נולד לפני 37 שנה בפתח-תקה, תחת השם עלי משעל, הגר לפני שנים מספר לארצות-הברית.

● עוד בהיותו נתין ארצי-ישראלי, נאשם על-ידי משטרת המנדט בשוטטות, הפרעת סדר, חבלה בבהמות ואפילו בגרימת נזק לצומח, הוענש בקנס של 500 מא"י וגם במתן ערבות להתנהגות טובה למשך שנה סך 10 לא"י. השבוע בחר השופט בעונש אחר, נתן למרשל-משעל, לאורח-תייר את האפשרות לראות (משך שלושה שבועות) נוף שלא כל תייר פשוט זוכה לראותו: כחלי בית סוהר.

פשעים

ידיד המשפחה

"גוחאלד יו", "הצילו יו" נשמעו צעקות מתוך מונית שחורה מפוסס שברולט שדהרה בכביש לבת-ים בתחילת הערב. קצת אחרי בית-הקברות הנוצרי בדיוק בסיבוב, נפתחה ה"דלת. אשה פרוצת שער זנקה החוצה, כשנעל אחת לרגלה השמאלית ועגיל חסר לאונה הימנית. היא קמה מיד ובצליעה פנתה בכיוון תחנת האוטובוסים הקרובה, לא שמה כלל לב לנעלה, מלחית אקדוח שעשועים, שני רקה מתוך המכונית אשר המשיכה בדרך, כאלו דבר לא קרה.

למחרת התייצבו בתחנת המשטרה שלושה אנשים נרגשים: גימי (הנער) אברהם בן-אברהם, נהג מונית שלמה אלמלן ויעקב סחה. גימי (17) סיפר מיד כי הוא ידע טוב

למשפחת סחה. יום קודם לכן ביקר אצלה. מצא רק את האשה הצעירה ירדנה סחה. היא ספרה לו בהתמרמרות כי עוד מעט לא יוכל גימי להיות ידו משפחתם יותר כיוון שהחיכוכים שבית הם רבים, היות והבעל, יעקב סחה, שם את עינו באשה אחרת גרושה ואם לילד.

ירדנה בקשה מגימי כי יגזור ידידות זאת, נתנה בידיו מספרים ר"ל 10 ל"י דמי הוצאת. הוא, כהולם לתאורו על-ידי קציני המבחן ("בעל אגרופים ריק ופוחז") מר, פגש במוניתי של שלמה אלמלן, ספר לו כי יש לאיים על אשה, נסע עמו לביתה של רחל בוקובסקה בגבעת עלייה.

ספר הנשים. גימי הציג עצמו כידידו של סחה, מסר, כי האחרון מחכה לרחל, הו"מינה להובלה אליו. רחל נכנסה למונית שנעה בכחן לבת-ים. לפני בית הקברות נראה היה כי גימי רוצה לרכוש גם הוא את ידידותה של רחל. הוא התקרב אליה. היא התרחקה. עתה החל לדבר עמה עמוקות מגורנו שהיה עטוף בסדר מורם-צוארון.

"אל תלכי יותר עם יעקב!" אמר. "מה אכפת לך?" פתחה רחל בתמהון.

התמהון הפך לכשימי הוסיף: "יש לי מספרים ואני יכול לספר אותך. אבל אני לא רוצה!"

גם רחל לא רצתה. היא ביקשה מהנהג שיעצור. אוניו היו אטומות. היא הרימה קר לוח וזרעה כשימי שלף מכיסו אקדוח (שלא היה אלא אקדוח שעשועים). בתנועת יאוש פתחה את הדלת, נמלטה.

למרות שרחל לא יכולה היתה לזהות את גימי כשהזמנה על-ידי המשטרה מצא ה"שופט חיים שטיינברג את עדותו, אפילו כשותף למעשה, כמהימנה, אותו עצמו כ"חייב. גימי נאלץ להפחד מהידידים הטובים לפחות למשך חודש ימים אותם יכלה בבית-סוהר, שלאחרי ימשיך אמוניו כחילל בכסס הדרכה צבאי, ילמד להשתמש בכלי נשק אמיתיים.

תעלומות

האפשרות הגלישית

חוקרי משטרת רמת-גן מהרו מיד למקום המתואר, לאחר שקיבלו ידיעה טלפונית עסקית שמטרה כי פועלים ערבים העוסקים ברסס אנטי-מלרי, גילו משהו צף על-פני המים.

המקום היה אחד הקטעים של וואדי מוס"רארה בו הגדה תלולה מאד ורוחב החאדי מגיע לחמישה מטרים. פועל ערבי התנדב מיד נתלה על מוט ארוך אשר נאחו בידי חבריו בגדה, דחף את המשהו עד אשר היה במסחתי קלשון, העלה גופת אדם.

בקושי רב יכלו החוקרים להתבונן בגופה הקצרה שניה היו אכולות לגמרי, ראשה חסר שערות ועל אחת מאצבעות ידיה האכזר לוח התנוססה, מתחת לבוק, טבעת זהב נושאת האותיות ש. א.

ארוגק שנשלף בזהירות מכיס המכנסים הכיל כרטיס ביקור ממוסמס, שעדיין אפשר היה להבחין בכחובת שלמה אוסטרובסקי. דקורטור, פריס, שהתנוססה עליו.

לא היה ספק: השם התאים לאדם שנעלם עשרה ימים קודם לכן מבית המלון רמת-אביב, שם עבד כנגן ראשי.

סיבוב שמאלה. בפני החוקרים עמד שלוש אפשרויות: איבוד לדעת, מקרה-אסון או רצח. האפשרות הראשונה ירדה מיד מן הפרק. אוסטרובסקי, 46, גנן-אמן, לש"עבר גנן שגרירות ישראל בפאריס, היה ידוע כרוק עליו, אוהב חיים וטבע. הוא הש"תכר היטב, ולא מוזמן העשיר את ספריתו באוצר-קלופיה בוטנית מפוארת.

לעומת זאת היה יום העלמו יום ששי בשבוע, ביום זה היה רגיל לבקר את אחת מאחיותיו ברמת יצחק או בנהלל. לפי האפשרות השניה היה אותו יום תורה של אחר-תו מרמת-יצחק.

לשם כך עבר, כנראה, את גשר הירקון המשיך אחרי-כן לצעוד לאורך חאדי מוסרארה בשביל, הפונה לפתע בסיבוב חד שמאלה, מוביל ישר לתוך ביצה בעומק 2.5 מטר, המוסתרת כליל בעלים הנושרים של צי-האקליפטוס במקום. אוסטרובסקי לא ידע לשחות.